

Tot ce a ramas din noi este iubire

P o e m e f i l o s o f i c e

Sorin Cerin

SORIN CERIN
- **TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE**
-poeme filosofice-

SORIN CERIN

**TOT CE A RĂMAS
DIN NOI
ESTE IUBIRE**

Poeme filosofice

2018

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

Copyright © SORIN CERIN 2018

Sorin Cerin. All rights reserved. No part of this publications may be reproduced, stored in a retrieval system or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, recording or otherwise, without the prior written permission of Sorin Cerin.

Manufactured in the United States of America

ISBN-13:
978-1718629431

ISBN-10:
1718629435

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

CUPRINS

- 1. Tot ce a rămas din noi este Iubire**
- 2. Devine atât de amar**
- 3. De mâinile reci ale Morții din mine**
- 4. Pe puntea Eliberării de mine însumi**
- 5. Pentru a rămâne**
- 6. Creatorul Greșelilor Divine**
- 7. Nepătat**
- 8. Obosit de-atât de mult Cer**
- 9. Din ceața groasă a Zilelor oarbe**
- 10. Aleargă cu mine până dincolo de noi**
- 11. Pe peroanele Non-Sensurilor Existenței noastre**
- 12. Lasă-mă să cred în tine Iubire**
- 13. Între ridurile Așteptărilor de noi înșine**
- 14. Nici măcar o singură monedă**
- 15. Încremenite de Frigul pătrunzător al
Apocalipsei**
- 16. Pe urmele noastre**
- 17. Dansul lugubru și grotesc**
- 18. Pentru a împlini**
- 19. În gara Umbrelor**
- 20. Care încă mai arde pentru noi**
- 21. Ne vor poseda toate Reîncarnările**
- 22. Peste Sângele cu Gene defecte ale Încarnărilor**
- 23. Acestei Lumi a Hazardului controlat de Moarte**

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

24. Să le țină de urât propriilor Deșertăciuni
25. Cât de mult ne-a înșelat
26. Valsul Deșertăciunii
27. Orgolii și Remușcări ale Destinului
28. Pare că s-ar fi stins pentru totdeauna
29. Văd că ai rămas a Nimănu
30. Pentru a fi exportat
31. Fără lumina Împotrivirilor
32. Nu avea niciodată un Timp al său
33. Însetat de Apa Clipei Eternității
34. Lovindu-se de Ochii Morții
35. Eternitatea pâinii Cuvântului
36. Ne muncește în fiecare zi Ridurile Gândurilor
37. Așezământ de Creație
38. Prin crâșmele coclite
39. Binecuvântarea Disperării
40. Să spele podelele Inimilor de Cer ale Privirilor
noastre
41. Pe covorul multicolor de Frunze
42. Prin Vârtejurile Pasiunilor
43. Pe frânghia Spânzuraților
44. Pe care ne va fi mistuit Timpul
45. Gardurile Insurmontabile
46. Catedrale de Depărtări față de noi înșine
47. Calculat rece și iresponsabil
48. Le-am pictat cu pensula Ochilor de Cer
49. Cât mai departe Iubind
50. Poveste de Iubire
51. Așezate pe creștetul Iubirii
52. Universul Privirii Cerului tău
53. Sufletul Iubirii
54. Instinctul de Conservare al Durerii
55. Întreaga Minciună a acestei Lumi

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

- 56. Înecați în aceeași Lacrimă a Nemărginirii**
- 57. Al datoriei noastre către Moarte**
- 58. Din care ne sculptăm Umilințele**
Compromisurilor
- 59. Clădeau de zor**
- 60. Care au ales calea Exilului**
- 61. Pe Inimile de Cer Nesfârșit al Cuvintelor**
- 62. Dacă i-am găsi vreodată adresa**
- 63. Să ne-o arunce în prăpastia Uitării**
- 64. Agoniile lungi și grele ale Singurătăților**
- 65. Îndeajuns de multe Eternități de Clipe**
- 66. Frământările Divine**
- 67. Al cărui Dumnezeu ne taie venele Iubirii**
- 68. Cumpenele Fântânilor secate ale Privirilor**
- 69. Sala de Așteptare a Morții**
- 70. Suntem un pod**
- 71. Pădure de Întrebări fără Răspunsuri**
- 72. Le dorea naufragiate în Uitare**
- 73. Pe fața Nemuririi acestei Iubiri**
- 74. Împărțind coliva Dorului**
- 75. Odată pentru totdeauna Iubindu-ne**
- 76. Pe Țărâna Întrupării Disperării noastre**
- 77. Ale căror Umbre de Dor**

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

1) Tot ce a rămas din noi este Iubire

Alunecând spre tine,
Amăgire,
mi-am dat seama că nu mai aveam,
nici o rădăcină,
de Adevăr,
de Cerul căruia să mă mai țin,
atunci când,
voi cădea peste Moartea din noi,
cu mantaua Eternității Clipei,
pe care am îmbrăcat-o,
la valsul Destinului,
atunci când am dansat,
 pentru ultima oară,
cu Steaua Nemuririi,
Sufletelor noastre,
fără să știm nici unul,
cât de mult ne-a mistuit,
de atunci,
Singurătatea,
încât,
Tot ce a rămas din noi,
este Iubire,
pe această Lume a Deșertăciunii.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

2) Devine atât de amar

Zile ruginite și depresive,
ne zidesc Lacrimile de Cer,
ale Amintirilor din Viitor,
atât de adânc în noi înșine,
încât toate Depărtările,
par a-și fi găsit adăpost,
în Singurătatea Eternității Clipei,
pe care am cuprins-o,
în brațele Iluziilor Vieții și Morții,
rănindu-ne de ascuțimea Timpului,
care ne taie,
de fiecare dată,
câte o felie de Dor,
din fiecare dintre noi,
pe care să o gustăm atunci când Orizontul,
devine atât de amar,
încât ne ucide până și Visul,
de a ne salva prin Moarte.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

3) De mâinile reci ale Morții din mine

Te-am strigat Eternitate,
să-mi rup o fărâmbă din sărutul tău,
în Moartea care va uita,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței.

Ți-am zâmbit Iubire,
încercând să mă depărtez de Singurătatea,
Ochilor tăi de Cer,
în lacrimile cărora ne-am plâns,
Destinul,
neștiind că de fapt,
țin mai strâns,
mai mult ca niciodată,
de mâinile reci ale Morții din mine
Disperarea.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

4) Pe puntea Eliberării de mine însumi

Lipește-ți palma Destinului,
de fereastra Gândurilor mele,
și desenează-mi pe sticla aburită a Viselor,
Numele tău,
Iubire.

Acultă-mi Pașii Amintirilor din Viitor,
să pot ajunge călăuzit de Adevărul Absolut,
pe puntea Eliberării de mine însumi,
ca să ne prelingem,
prin Lacrima Cuvântului Fericire,
pe obrajii Eternității Clipei,
în Inima de Cer a Ființei tale,
Iubire.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

5) Pentru a rămâne

Cer de Gânduri înorate,
ce cad grele și nepăsătoare,
peste ploile de Dorințe amăgitoare,
ale căror șiroaie de Înțeleșuri,
sparg pietrele amare ale Sentimentelor,
care ni se prăvălesc
în șiroaie nimicitoare,
peste scândurile sicriilor de Cuvinte,
în care ne înmormântăm,
Amintirile Viitorului,
pentru a rămâne doar cei,
întemnițați de Iluziile Vieții și Morții,
în propriul trup de Zile,
care-și blestemă Destinul.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

6) Creatorul Greșelilor Divine

Plutim pe lacul de sudoare ale Zilelor,
răstignite pe Sentimentele Cuvintelor bolnave,
de Nesimțirea,
Iluziilor Vieții și Morții.
care nu vor să le lase,
să ne șteargă,
Clipele irosite degeaba,
de pe fața Destinului nostru,
împotmolit în carnea unei Iubiri,
pe care nu o va putea digera niciodată,
fiindcă conține atât de multă Eternitate,
primită de la Steaua Nemuririi,
încât stomacul Simțămintelor sale,
nu a fost făcut pentru așa ceva,
de către Creatorul Greșelilor Divine.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

7) Nepătat

Resturi de Vise,
aruncate aiurea,
de Frigul indiferent al Buzelor,
încremenite în Orizonturile Singurătații,
unor Zile de pietre amare,
legate de gâturile,
Eternităților de Clipe,
pentru a fi aruncate,
în Apa murdară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru a fi trase în adâncurile,
Uitării de Sine,
a ceea ce a mai rămas,
din Iubirea noastră,
nepătat.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

8) Obosit de-atât de mult Cer

Obosit de-atât de mult Cer,
apăsător de norii Promisiunilor deșarte,
ai Trecutului lipsit de Viitor,
ne adâncim tot mai mult,
în Deșertul care ne desparte,
Sângele Adevărului Absolut,
al Iubirii,
de venele Destinului,
atât de însetate,
de Iluziile Vieții și Morții,
încât ni se usucă până și Clipele,
de Amintirile,
a ceea ce,
a mai rămas din noi,
două Umbre,
care-și duc Pașii împovărați,
de Întunericul,
Despărțirii,
spre Nicăieri.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

9) Din ceața groasă a Zilelor oarbe

Nisip de Cuvinte,
scurs în clepsidra Așteptărilor,
roase de Zodiile,
care și-au pierdut,
esențele parfumurilor,
pe drumurile prăfuite,
de mirosurile Iluziilor Vieții și Morții,
ale căror mătăsuri,
țesute din ceața groasă,
a Zilelor oarbe,
de Iubiri contrafăcute,
sunt duse către sicriele de Cuvinte,
în care suntem obligați,
să ne înmormântăm,
Destinele alături de ele,
după ultima modă a Durerii,
unei Lumi lacome,
de Absurd.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

10) Aleargă cu mine până dincolo de noi

Nesfârșire,
lasă-mă să-ți beau nectarul Eternității,
din Ochii de Cer ai Iubirii,
până la capătul Nemuririi,
a cărei Stea să o invit,
la dansul Privirilor tale,
în care își pierd Echilibrul,
cu buzunarele pline,
de monedele ruginite și primitive,
ale Absurdului și Deșertăciunii,
Iluziile Vieții și Morții,
căzând adânc în Țărâna,
în care ne-au întrupat ele pe noi,
acoperindu-ne Ființa,
Amintirilor din Viitor,
cu străzile fără de adresă ale Durerii,
de unde să nu ne poată salva Nimeni,
Niciodată,
fiind închiși,
în spatele zidurile de nepătruns,
al Greșelilor unui Dumnezeu al Nimănui,
de aceea te rog Iubire,
aleargă cu mine,
până dincolo de noi.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

11) Pe peroanele Non-Sensurilor Existenței noastre

La taraba Frigului,
se vând Cuvinte descompuse,
de tăișurile indifferente și perfide,
ale Zidurilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care ni le-au ridicat,
întru slava Întunecimii sale,
Greșelile unui Dumnezeu,
care își folosește Păcatele Originare,
ca tacâmuri,
la masa de disecție a Conștiințelor,
pe care trebuie să le predăm Destinelor,
încărcate cu plumbul topit al Durerilor,
ce trebuie să ni le verse,
în Pașii,
Clipelor pierdute,
de pe peroanele gării,
Non-Sensurilor Existenței noastre.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

12) Lasă-mă să cred în tine Iubire

Lasă-mă să cred în tine,
Iubire,
să-ți simt mireasma de fân cosit al Zilelor,
răsărite din primăvara Ochilor de Cer,
ai florilor Cuvintelor,
pe care le culeg în buchetele Veșniciei,
pentru a-ți împleti cunună de Împlinire,
peste fruntea Adevărului tău Absolut,
din care se scurge izvorul Nemuririi,
a cărei Apă cristalină a Simțirii,
mă va spăla de toate Iluziile Vieții și Morții,
Eliberându-mă din închisoarea Timpului,
care ne conduce Pașii către pierderea identității,
primite din Amintirile Viitorului,
dăruite de către Steaua Nesfârșirii noastre.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

13) Între ridurile Așteptărilor de noi înșine

Mă pierd în galaxiile,
Viitorului Privirii tale,
pierdute în Amintirile roase la încheieturi,
ale Singurătății,
din care Iluziile Vieții și Morții,
își clădesc Zidurile Deznădejdi,
care să ne înconjoare Lumea Umbrelor,
de unde nu vom mai reuși niciodată,
să cuprindem Răsăritul în brațele Fericirii,
și nici Cerul Zâmbetelor,
între ridurile Așteptărilor de noi înșine,
plecați adesea,
dincolo de propriile Gânduri,
să ne înfruntăm Destinul,
care ne obliga de fiecare dată,
să bem licoarea amară a Durerii,
din cănile de pustiu ale Timpului,
care ne despărțea mereu de Clipele,
ce se mistuiau de dorul nostru.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

14) Nici măcar o singură monedă

Respirăm aceeași Moarte și Viață,
alături de Inima de Cer,
a Uitării de noi înșine,
proveniți din Amintirile Viitorului,
pentru a fi vânduți ca sclavi,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
și dați Durerii,
să ne macine Genele Sângelui,
Strămoșilor Orizonturilor Simțămintelor,
până când ne vor lăsa încheieturile Conștiinței,
devenind supușii Păcatelor Originare,
angajate de Dumnezeu,
să ne întrețină nouă Infernul,
fără să avem,
prin buzunarele Timpului,
nici măcar o singură monedă,
prin care să ne cumpărăm,
o fărâmbă de Împotrivire.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

15) Încremenite de Frigul pătrunzător al Apocalipsei

Mi-am lovit fruntea Gândurilor,
de ceața groasă a Nepăsării,
care-mi învelea Orizonturile Cuvintelor,
încremenite de Frigul pătrunzător,
al Apocalipsei,
din care eram obligați,
să bem în cămile noastre de pustiu,
Sângele Viitorului,
care ni se scurgea,
în Regretele nînse,
atât de abundent cu Amintiri,
încât am rămas troieniți,
într-o Eternitate a Clipei,
care nu mai era atât de demult a noastră,
încât din Inima ei,
care bătea undeva – cândva,
numai pentru noi,
ce a început să putrezească,
la tălpile Cimitirelor de Cuvinte,
Moartea a ajuns,
să-și facă catedrală de Uitare.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

16) Pe urmele noastre

Rădăcini smulse,
din Înțelesurile Vorbelor Goale,
pierdute în Vântul Umilințelor,
Întrupărilor,
aflate în slujba murdară,
a Iluziilor Vieții și Morții,
care le-au îndemnat,
să ne spele într-atât Amintirile Viitorului,
încât nici o fărâmbă de Adevăr Absolut,
al Iubirii,
să nu mai rămână,
pe urmele noastre,
devenite niște Umbre,
ale Non-Sensurilor Existenței,
numai bune de pus pe masa,
Destinelor insalubre,
pentru prânzul copios al Absurdului.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

17) Dansul lugubru și grotesc

Coroane de Vise,
împletite cu Spinii Zodiilor alienate,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
rod cu dinții Deșertăciunii,
tot ce a mai rămas,
asemăntor cu noi,
cei răpiți din Amintirile Viitorului,
unei Lumi,
călăuzită de Lumina Divină,
izvorâtă din Steaua Nemuririi,
unui alt Cuvânt al Facerii,
a cărui Iubire,
o rosteam pentru Eternitate,
Simțămintelor noastre,
ce nu erau slavele Durerii,
unei Creații Greșite,
care le descompune,
în dansul lugubru și grotesc,
al Păcatelor Originare.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

18) Pentru a împlini

Frunzele ruginite ale Blestemelor,
otrăvesc covorul multicolor al Destinelor,
ce aşteaptă noi Suflete,
în gara fără nume,
a Iluziilor Vieţii şi Morţii,
ca să ducă Păcatele Originare,
pe spatele gârbovit al Timpurilor,
care le-au fost hărăzite,
de către Durerea,
Non-Sensurilor Existenţei,
pentru a împlini,
Nefericirea,
Infernului Lumii,
prin Moarte.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

19) În gara Umbrelor

Ziduri ridicate în slăvile Păcatelor Originare,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
Greșelilor Creației,
unui Dumnezeu,
ce pare că ne-a uitat,
în gara Umbrelor,
unde abia ne mai puteam desluși,
fețele Zilelor întunecate,
ale Suferințelor,
răstignite pe frunțile pline de sudoare,
ale Inimilor de Cer,
din Privirile noastre,
zidite în treptele,
care ne coboară de fiecare dată,
în mormintele Cuvintelor,
pe care ar fi trebuit să ni le adresăm,
Amintirilor din Viitor.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

20) Care încă mai arde pentru noi

Aștept să ne revedem,
chiar dacă fiecare suntem dincolo de noi înșine,
înmormântați în cavourile Viselor,
din alte Lumi,
pe care am vrea să le unim cu săruturile Nemuririi,
dintre Clipele de acum,
și cele de apoi,
care cu siguranță ne vor răsturna Timpul,
din caleașca mortuară a Destinului,
ce ne-a despărțit,
lăsându-ne pe fiecare,
în propriile lui Cimitire de Cuvinte,
unde și azi mai licărește,
câte o candelă de Dor,
aprinsă de flacăra Focului Sacru,
care încă mai arde pentru noi,
Nemărginirea unei Iubiri.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

21) Ne vor poseda toate Reîncarnările

Ți-am făcut cu mâna Destinului,
lăsându-te cu părul Clipelor încâlcit,
peste Genele Strămoșilor,
în Gara Eternității Sufletului,
unde ți-am lăsat Binecuvântarea,
de a primi numai pentru tine,
Amintirile din Viitorul,
Iubirii,
știind că suntem Blestemați,
să ne căutăm Veșnic,
Pacea,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ce ne vor poseda,
toate Reîncarnările,
ce-ți vor urma Pașii Viselor,
până când Liniștea,
Infinitului ne va despărți,
de Întrupările Durerii,
lăsându-ne Ființa să alerge,
către Steaua Nemuririi ei.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

22) Peste Sângele cu Gene defecte ale Încarnărilor

Ni se lovesc,
Frământările Zilelor,
de Întunericul Gândurilor,
ce apun peste sudoarea Amintirilor,
scurse prin albiile Ridurilor unor Vise,
care ni se scurg,
prin Catedralele pline de Pasiuni,
a Simțămintelor,
unde ne închinăm Destinele,
Icoanelor Non-Sensurilor Existenței,
care primesc Flacăra Învierii,
de la Amintirile Viitorului nostru,
renegate,
de către Iluziile Vieții și Morții,
care ni se prăbușesc,
peste Sângele cu Gene defecte,
ale Încarnărilor,
decăzute din gloriile Cerești,
de către Păcatele Originare,
ce vor un Infern cât mai credincios,
în Religia Morții de Sine,
a pașilor Conștiinței unei Lumi,
a Nimănu.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

23) Acestei Lumi a Hazardului controlat de Moarte

Plătim,
Vina unui Dumnezeu,
al Greșelilor,
care ne-a răpit din Steaua Nemuririi,
pentru a fi înhămați,
la jugul Încarnărilor,
de către Păcatele Originare,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care numai prin noi,
primesc Sensul,
de a fi creatoarele unui Infern,
îndeajuns de măreț,
încât să reflecte,
prin strălucirea Durerilor noastre,
Paradisul lipsit de scrupule,
al Creatorului acestei Lumi,
a Hazardului controlat,
de Moarte.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

24) Să le țină de urât propriilor Deșertăciuni

Departe în Ochii de Cer ai Furtunii,
care ne încătușează Zilele Întrupării,
aripile Gândurilor,
au început să ni se prăbușească,
peste resturile descompuse ale Timpurilor,
din care nu am reușit să ne servim,
decât cu fărâme de Clipe,
rămase de la masa copioasă,
a Iluziilor Vieții și Morții,
pentru care am devenit,
animalele lor de companie,
care să le țină de urât,
propriilor Deșertăciuni.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

25) Cât de mult ne-a înșelat

Regrete uscate,
pe frânghiile Zilelor,
care ni s-au spânzurat,
pe turnurile de veghe ale Cuvintelor,
din care ne privesc Amintirile Viitorului,
încercând să ne facă semne,
din partea Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
al Iubirii,
fără să le obesrvăm,
fiincă înaintea noastră ni se perindă,
de fiecare dată,
maiestuoase și pline de vervă,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe care le însoțim,
crezând că ne vor duce,
la întâlnirea cu noi înșine,
fără să aflăm vreodată,
cât de mult ne-a înșelat,
Moartea.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

26) Valsul Deșertăciunii

Reclame vesele și triste,
împletite în coroane de Absurd,
pentru a fi puse pe creștetul,
lipsit de apărare,
al Întrupării în Cuvânt,
din care ne tragem seva Timpului,
care ne veghează,
condamnarea la Moarte,
într-o Lume,
unde orice Adevăr putrezește,
dacă nu este asortat,
la îmbrăcămintea Minciunii,
alături de care este obligat să danseze,
valsul Deșertăciunii,
de pe muzica Non-Sensului Existenței.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

27) Orgolii și Remușcări ale Destinului

Plutind pe lacul de sudoare,
plin de Orgolii și Remușcări,
ale Destinului,
am aflat câte Lacrimi ale Eternităților de Clipe,
s-au înecat în el,
atunci când m-am întâlnit,
cu Moartea,
al cărei Viitor,
se prăbușea tăcut și compromis,
în Umbrele Zilelor,
care ne-au condus,
pe drumul fără de întoarcere,
al Iubirii,
pe care n-am mai ajuns să o cunoaștem,
cu adevărat,
în profunzimea Visului transcendental,
al acestei Lumi.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

28) Pare că s-ar fi stins pentru totdeauna

Erai atâta Durere,
Așteptare,
încât peroanele învechite,
ale Gării primei noastre Întâlniri,
mi-au devenit instantaneu,
lira Cuvintelor acordate,
la vibrațiile Zeilor Iubirii,
în freamătul cărora,
fără voia mea,
auzeam cântecul de lebădă,
al Amintirilor din Viitorul,
Ochilor tăi de Cer,
ale căror Lacrimi de Eternitate,
nu-mi vor mai spăla,
fruntea Viselor mele,
Niciodată,
fiindcă s-au scurs,
atât de departe,
pe tărâmul Morții,
din mine,
încât orice aripi de înger,

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

aș primi în dar,
de la Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
nu cred să mai pot zbura,
către Inima Nemuririi din Steaua noastră,
care ne-a clădit,
Simțămintele Luminii Divine,
ale Iubirii,
ce pare că s-ar fi stins,
pentru totdeauna,
în noi.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

29) Văd că ai rămas a Nimănu

Spune-mi Răsăritule,
câte Orgolii, Compromisuri și Patimi,
ai cheltuit,
în Noaptea din mine?,
atunci când mi-ai amintit de Privirile,
pe care le țineam încuiate,
în seiful Inimii Speranțelor mele,
pentru a nu-mi fi furate,
de către Depărtările,
scăldate-n Lacrimile strunelor dezlănțuite,
ale Furtunilor Singurătății,
care mi-ar fi descompus,
Clipa Eternității,
unde te mai simt aieva,
Iubire,
ce văd că ai rămas,
a Nimănu.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

30) Pentru a fi exportat

Litere de foc,
ard Cuvântul Facerii,
mistuindu-i esența,
Iluzilor Vieții și Morții,
desprinse din Iluzia Marii Spargerii,
a Totului Primordial,
din care Dumnezeuul Nimănu,
și-a făurit uneltele Durerii,
care să ne nască pe noi,
ca să-i întreținem gratuit Infernul,
unde-și cultivă Sadismul,
pentru a fi exportat,
în Paradisul unde locuiește,
alături de Sfinții oportuniști,
după chipul și asemănarea căroră,
este alcătuită azi,
Societatea de Consum,
Deșertăciune.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

31) Fără lumina Împotrivirilor

La cumpăna dintre apele Uitărilor,
doar cascadele Dorului,
mai reușesc să impresioneze,
Ziua Despărțirii,
rămasă fără lumina Împotrivirilor,
în care Durerea,
își înfige rădăcinile amare,
ale Cuvintelor,
din care vor răsări,
florile de gheață,
din Privirile uscate ale Lacrimilor,
tăiate de către Depărtările,
ce hrănesc aripile frânte ale Timpului.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

32) Nu avea niciodată un Timp al său

Pluteam în căutarea Răsăritului pierdut,
din Inima de Cer a Cuvântului,
Eternitate,
în Lumina Divină a căruia,
ne îmbrățișam Steaua Nemuririi,
sărutându-i Pașii,
 care ne înfierbântau,
Clipa fără de sfârșit,
a Fericirii,
zborului de a fi noi înșine,
pe aripile unui Present,
care nu avea niciodată un Timp al său,
care să ne mistuie,
Iubirea.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

33) Însetat de Apa Clipei Eternității

Răstignit,
pe fântâna Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
însetat,
de Apa Clipei Eternității,
pe care,
să o cinstesc în onoarea ta Iubire,
la masa de taină a Străinului Subconștient,
al Adevărului Absolut,
alături de care să mai invit,
Ochii de Cer,
ai Nesfârșirii Inimii tale,
care să-mi pulseze Sângele,
încremenit în Uitare,
al Strămoșilor Suferinței acestei Lumi,
pe care-i respirăm de fiecare dată,
în Privirile pierdute ale Durerii,
care ne împietresc,
Ridurile Despărțirii de noi înșine,
până când Zorii Fericirii,
se vor lumina îndeajuns și pentru noi,

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

alături de ei,
încât să poată zbura,
dincolo de hotarele Reîncarnărilor,
pentru a se integra,
în Nesfârșirea Păcii depline,
a Totului Primordial.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

34) Lovindu-se de Ochii Morții

Raiduri de foc,
aprend făcliile Cuvintelor,
tăind Întunericul Singurătății,
cu fierbințeala rugurilor aprinse ale Simțurilor,
în palmele cărora ne înmormântăm,
Visele rebele și teribiliste,
ale Timpului,
Lacrimilor de Cer,
ale Sentimentelor,
de care ne agățam Speranțele,
atunci când au vrut să impresioneze Iubirea,
și s-au accidentat atât de grav,
lovindu-se de Ochii Morții,
încât aceștia s-au închis pentru totdeauna,
cu Uitarea încremenită sub pleoapele lor.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

35) Eternitatea pâinii Cuvântului

Rădăcini obraznice de Compromisuri,
sparg Zidurile încremenite,
în Uitarea de noi înșine,
eliberându-ne de pașii grei,
ai Zilelor,
pe care am vrut să le trecem puntea,
dintre noi și Iubire,
dorind să luminăm cu ele,
Calea spre Absolut,
a Străinului Subconștient,
care ne chema mereu în ajutor,
Amintirile Viitorului,
din Steaua Nemuririi,
care să ne călăuzească cu Lumina ei Divină,
Menirea de a fi noi înșine,
atât Lacrimă de Cer a Ochilor de Vise,
cât și valurile coapte de spice ale Clipelor,
care să ne binecuvânteze,
Eternitatea pâinii Cuvântului,
din care să ne hrănim,
Împlinirea.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

36) Ne muncește în fiecare zi Ridurile Gândurilor

În această Lume,
a Desfrâului și Debusolării,
în care curg râuri de Absurd,
ca să întremeze Deșertăciunea stătută,
a Conștiințelor,
nu vor fi Niciodată,
Oceane de Armonie,
care să spele tălpile,
Țărmurilor Recunoștinței,
unui Dumnezeu al Iubirii,
în care să se regăsească,
până și Orgoliile sau Compromisurile,
Cimitirelor de Cuvinte,
ale palmilor bătătorite de Durerea,
care ne muncește în fiecare zi,
Ridurile Gândurilor.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

37) Așezământ de Creație

Averi de stele decolorate,
ale Sentimentelor,
străjuiesc Galaxiile necuvântătoare,
ale Ridurilor,
încremenite,
pe fețele Cuvintelor,
din care Debusolarea,
își face Așezământ de Creație,
pentru operele de artă Sadică,
ce sunt pe placul Disperării,
dornice să le cumpere pe nimic,
din Ochii pierduți în orbitele adânci și singure,
ale Orizonturilor,
care nu mai caută nimic altceva,
în afară de Moarte.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

38) Prin crâșmele coclite

De fiecare dată Rațiunea,
a dorit mai mult decât Conștiința,
însă ambele au fost de comun acord,
să se susțină reciproc,
când a fost vorba,
de Iluziile Vieții și Morții,
care ning cu flăcările Voinței,
peste fântânile secate ale Posibilităților,
turnate în cămile de pustiu ale Disperării,
pentru a ne fi servite ca fiind Fericiri,
prin crâșmele coclite,
cu miros greu și apăsător,
ale Sentimentelor banale,
intrate în putrefacție.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

39) Binecuvântarea Disperării

Zeii descompuși ai Iubirii,
Drumurilor fără de întoarcere,
ale Singurătății,
abia se mai urnesc,
sub poverile grele,
cărate de Sângele Genelor defecte,
ale Străbunilor Suferinței,
deveniți adevărații Sfinți,
din Icoanele făcătoare de minuni,
la care trebuie să ne rugăm,
Genunchii Gândurilor,
să îngenuncheze supuse,
ca nu cumva să alungăm,
binecuvântarea Disperării,
din Privirile plecate ale Destinului nostru.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

40) Să spele podelele Inimilor de Cer ale Privirilor noastre

Pierdut printre Ierburile uscate,
ale Întrebărilor,
mă împiedic de fiecare dată,
de Moara Compromisurilor,
unde ne duce Destinul la măcinat,
Zilele de leac,
din praful cărora să bem,
în cămile de pustiu ale Simțămintelor,
Apa Disperării,
pentru a ne însănătoși îndeajuns de mult,
față de Dorința bolnavă,
de a ne înfrunta Iluziile Vieții și Morții,
ce ne vrea eliberarea,
din închisoarea Trupului înșelător,
al Fericirii,
condiționată de Suferință,
să spele podelele Inimilor de Cer,
ale Privirilor noastre.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

41) Pe covorul multicolor de Frunze

Eliberată din pomul,
Iluziilor Vieții și Morții,
Frunza ruginită,
a Sentimentelor,
nu va ști să facă nimic altceva,
decât să cadă lin,
pe covorul multicolor de Frunze,
aparținând acum Întrebărilor,
poleite cu Non-Sensurile Existenței,
care vor fi strânse în grămezi,
de către Destin,
și-apoi incinerate astfel încât,
fumul Viselor lor,
să se îndrepte,
către Cerul înalt al Iubirii,
la care nici una dintre Frunze,
nu a reușit să ajungă vreodată,
atât de sus,
în timpul cât a trăit,
înfruntând toanele absurde ale Anotimpurilor.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

42) Prin Vârtejurile Pasiunilor

Încremenite în propriile Părerii,
Zidurile Catedralelor de Întrebări,
se sfarmă sub Ochii înșelători,
ai Iluziilor,
care atrag în Apa adâncă a Vieții,
Sufletele Viselor,
Iubirii,
pentru a se îneca,
prin Vârtejurile Pasiunilor amețitoare,
ale Promisiunilor deșarte,
care curg pe Râul,
Non-Sensurilor Existenței,
străjuit de malurile abrupte ale Disperării,
care-l călăuzește de fiecare dată,
spre Moarte.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

43) Pe frânghia Spânzuraților

Resturile Libertăților,
din tomberoanele Destinelor,
au fost ridicate,
de gunoierii Liberului Arbitru,
ale căror false steaguri,
se usucă,
pe frânghia Spânzuraților,
sătui de atât de multe Împliniri,
ale Durerilor din această Lume,
a Deșertăciunilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
care ne obligă să servim,
cu îndeajuns de multă Moarte,
și Disperare,
fiecare Clipă flămândă,
a Iubirii noastre.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

44) Pe care ne va fi mistuit Timpul

Flăcări de cremene,
lovesc aripile albe și negre,
ale Cunoașterii,
aprinzând rugul Păcatelor Originare,
pe care ne va fi mistuit,
de către Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
Timpul,
prin care ne va trece Trenul Iubirii,
iar noi,
cu mâinile scoase,
din afara ferestrelor,
Ochilor de Cer,
ai Simțămintelor,
oricărei Rațiuni,
vom încerca să prindem,
din mers,
câte o Eternitate de Clipă,
dar de fiecare dată,
se va dovedi în zadar.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

45) Gardurile Insurmontabile

Urmele Umbrelor,
din Zidurile Viciilor,
se surpă-n zgomotul Marilor Tăceri,
ale Zâmbetelor încremenite,
în respirația Absurdului,
care vine de Niciunde,
ca să plece spre Nicăieri,
pentru a ajunge de fiecare dată,
negreșit,
în brațele Morții,
care ne veghează cu strictețe,
fiecare pas al Speranțelor,
ce ar vrea să sară Gardurile Insurmontabile,
ale Durerii,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

46) Catedrale de Depărtări față de noi înșine

Ochii Cerului,
din Dorințele Viselor răstignite,
pe harta Disperării,
au înlemnit pentru a fi transformați,
în scânduri de sicrie a Simțirilor,
căzute în brațele unui Amurg Sentimental,
spre a fi înmormântați,
în Cimitirele de Cuvinte,
ale Dezolării,
unei Despărțiri,
în care am început să credem,
atât de mult,
încât a devenit o Religie a Durerii,
căreia i-am ridicat,
Catedrale de Depărtări,
față de noi înșine.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

47) Calculat rece și iresponsabil

Iubirea,
a căzut în dizgrația Iluziilor Vieții și Morții,
fiindcă nu a vrut să fie de acord,
cu spargerea,
Eternității Clipei,
de Zidurile de nepătruns ale Durerilor,
unui Timp al Nimănui,
ca să ne tăiem Zilele,
în cioburile rămase,
spre a ni se prelinge,
pe Sufletele lor,
împrumutate nouă,
pentru a le înlocui,
pe cele ale Amintirilor din Viitor,
Sângele Genelor Suferinței,
scurs din Străbunii unei Lumi,
plină de Hazardul,
calculat rece și iresponsabil,
de către Moarte.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

48) Le-am pictat cu pensula Ochilor de Cer

Credința,
în Iluziile Vieții și Morții,
a devenit,
Rodul pântecelui Deșertăciunii,
pe tărâmurile Durerii,
ce s-a născut,
la maternitatea fără nume a Disperării,
pentru a fi adoptată,
de către Absurdul Zilelor îndoliate,
ale Privirilor pierdute,
pe Orizonturile tulburi ale Dezolării,
metamorfozată într-o Religie,
a Despărțirii de noi înșine,
printre icoanele Nimănui,
pe care le-am pictat,
cu pensula Ochilor de Cer,
ale Lacrimilor unor Cuvinte tulburi,
a căror Faceri,
s-au dovedit a fi niște avortoni,
ai Suferințelor,
Păcatelor Originare,
pe care Adevărul Absolut,
nu le va putea accepta niciodată.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

49) Cât mai departe Iubind

Săbiile Zodiilor de Foc,
ale Căutărilor,
poartă în mâinile Speranțelor,
torțele aprinse ale Viselor,
ca să ne lumineze calea spre Nemărginirea,
care arde în noi,
atunci când ne-am întâlnit,
Eternitatea Clipei,
pe puntea căreia navigăm,
cât mai departe,
de Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
trecând până dincolo,
de stelele căzătoare ale Destinelor,
Iubind.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

50) Poveste de Iubire

Mi-aș fi dorit un Dumnezeu,
care să ne spună,
cât de greu cad frunzele ruginite ale Clipelor,
atunci când se despart,
de ramurile încărcate de rodul pântecelor unor Cuvinte,
care ne-au avortat Sentimentele,
pe asfaltul rece și umed,
al Lacrimilor,
călcate în picioarele desculțe ale Pașilor,
altor generații de Vise,
care nu vor mai fi niciodată,
cele care ne sărutau frunțile,
Privirilor noastre,
îndrăgostite de atât de multe,
troiene de Zile,
încât ne aruncam în neaua fierbinte a Iubirii,
strigându-le fulgilor de Speranțe,
să ne ningă în continuare,
până când trupurile Simțămintelor noastre,
vor deveni,
un bulgăre de zăpadă al Adevărului Absolut,
al Poveștii de Iubire,
care nu ni se va topi niciodată,
dar nu a fost așa.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

51) Așezate pe creștetul Iubirii

Buruienile amare de Gânduri,
caută leacurile Armoniei,
împietrite în obrajii palizi ai Cuvintelor,
ce nu mai pot spune nimic,
Descântecelor unor Răsărituri,
certate cu legile Iluziilor Vieții și Morții,
de la care ar fi vrut să fure,
cheile masive de Țărână,
ale Întrupărilor,
pentru a ne elibera,
de Disperarea Zodiilor care ni se rotesc,
deasupra coroanelor de spini ale Clipelor,
așezate pe creștetul Iubirii,
răstignite pe fruntea,
Străinului nostru Subconștient,
al Adevărului Absolut.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

52) Universul Privirii Cerului tău

Atunci când ți-am căutat,
Steaua Nemuririi tale Iubire,
să știi că înainte de toate,
am încercat să las deoparte,
Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pentru a-l putea asculta,
pe Străinul Subconștientului meu,
care mă îndrepta,
către Universul din Ochii Infinitului,
a cărui Simțire,
am întâlnit-o pe strada pierdută,
a Destinului,
unde ți-am scris cu Lumina Divină,
a Eternității,
cât de nesfârșit este Universul,
Privirii Cerului tău.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

53) Sufletul Iubirii

Zidind treptele Cerului,
Dumnezeu s-a împotmolit,
în Sufletul Iubirii,
fiind atât de sus,
așezat,
pe Steaua Nemuririi,
încât era imposibil de ajuns la el,
cu Iluziile Non-Sensurilor Existenței,
pe care tocmai le crease,
astfel încât,
a chemat în ajutor Lumina Divină,
a Simțămintelor noastre,
care nu a fost de acord,
să îl coboare din Înalturile Sentimentelor,
în Țărâna murdară a Întrupării,
încât a rămas și azi,
pierdut acolo departe,
în Universul care vibrează în noi,
până când,
într-o Eternitate de Clipă,
îl vom reîntâlni,
în Privirile noastre.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

54) Instinctul de Conservare al Durerii

Încremeniți,
de Frigul Cuvintelor,
din Singurătatea Hazardului calculat,
cu exactitatea debordantă a Morții,
atât de insurmontabilă,
atunci când,
Instinctul de Conservare al Durerii,
sfâșie plin de cruzime,
carnea fragedă a Clipelor,
în care ne spuneam,
cât de mult Iubim,
fără să înțelegem vreodată,
cât de grele și nemiloase,
pot fi troienele,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care ne acoperă cu indiferența lor,
Privirile coborâte,
în Țărâna Întrupării,
Uitării de noi înșine.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

55) Întreaga Minciună a acestei Lumi

Ne rupem de fiecare dată,
de la gura înfometată a Destinului,
câte o felie de Adevăr,
ce ne-a mai rămas necheltuit,
din moștenirea Amintirilor Viitorului,
pentru a o folosi,
în Vremurile tulburi și grele,
de atâtea Cuvinte de Plumb,
câte are de dus,
în spatele împovărat al Remușcărilor,
unui Dumenzeu al Greșelilor Creației,
care datorează Morții,
toată suflarea Iubirii noastre,
pentru care nu vom reuși niciodată,
să strângem îndeajuns,
încât să putem achita integral,
întreaga Minciună a acestei Lumi,
pe care,
odată cumpărată,
să o aruncăm la gunoiul Conștiinței,
alături de Suferință.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

56) Înecați în aceeași Lacrimă a Nemărginirii

Am întrebat Lacrima Nemărginirii,
ce Păcate a săvârșit Destinul,
încât este condamnat,
să se supună Morții,
întreaga lui existență?

Mi-a răspuns ecoul surd,
al petalelor unor Clipe,
ce au reușit să evadeze,
din închisoarea Timpului,
care le irosea Eternitățile pe nimic,
lăsându-mă să mă pierd în Iubirea,
fără de margini a Ochilor tăi de Cer,
înecați în aceeași Lacrimă a Nemărginirii.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

57) Al datoriei noastre către Moarte

De ce am căzut,
în Țărâna Încarnărilor în Durere?,
atunci când eram o pană smulsă,
din aripile Îngerilor mei,
care m-am rostogolit,
peste marginile Universului,
acestei Disperări,
stăpânite de la un capăt la celălalt,
de Iluziile Vieții și Morții,
pe fruntea cărora,
ne semnăm propriile Riduri,
ale Non-Sensurilor Existenței,
ca să ne recunoaștem,
vârsta Deșertăciunilor,
pe care ni le-a respirat,
Drumul prăfuit de Chinuri,
al datoriei noastre către Moarte.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

58) Din care ne sculptăm Umilințele Compromisurilor

Reclame debusolate de Imagini,
sparg Regăsirile pietrelor amare,
ale Rătăcirilor,
din care ne sculptăm Umilințele,
Compromisurilor,
pline de Zile amăgitoare,
ce roiesc în jurul Durerii,
de a încerca să rămânem noi înșine,
chiar și atunci,
când suntem biciuiți de Lăcomiile,
Iluziilor Vieții și Morții,
ce nu vor să ne lase,
nici măcar o firimitură de Clipă,
să cheltuim,
pentru Amintirile Viitorului nostru.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

59) Clădeau de zor

Porți zidite-n Gândurile tatuate,
cu Chinurile Facerii,
ale unor Cuvinte atât de obscene,
rostite de Dumnezeuul Nimănuî,
încât au rupt,
din Calendarele răstignite,
tocmai foaia Absurdului,
să ne arate vârsta Infernului,
de pe gâtul legat,
cu funia Disperării Sinucigașului,
agățată de pragul Timpului,
ce și-a întărit Inima Compromisurilor,
cu îndeajuns de multă Moarte,
a cărei Zile rătăcitoare,
clădeau de zor,
Catedralele risipitoare ale Întrebărilor,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței noastre.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

60) Care au ales calea Exilului

Regăsit în petalele florii Simțămintelor,
Parfumului tău,
care mi-a stropit Eternitatea Clipei,
salvată din brațele reci și frivole ale Timpului,
căzut la picioarele Patimilor,
Iluziilor Vieții și Morții,
pe care le lustruiește și azi,
până când au ajuns,
atât de strălucitoare,
încât au devenit,
o nouă Stea a Morții,
a cărei iluminare,
ne dezvăluie și azi,
Cimitirele de Cuvinte,
pe care ni le-a adresat Destinul,
propriilor Amintiri din Viitor,
care au ales calea Exilului,
față de noi înșine,
lăsându-ne pradă Disperării,
unei Singurătăți,
a Descompunerii.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

61) Pe Inimile de Cer Nesfârșit al Cuvintelor

Ploua cu pașii repezi ai Gândurilor,
peste Mănăstirea Sentimentelor tale,
la care ne merg în pelerinaj,
Privirile răsărite,
din izvoarele limpezi,
ale Iubirii,
în care ne spălăm de fiecare dată,
Eternitatea Clipei,
de praful gros,
al Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ce ni se depune,
pe Inimile de Cer Nesfârșit,
al Cuvintelor,
pe bolta cărora alergăm,
către Steaua Nemuririi,
eliberându-ne pentru totdeauna,
din închisoarea rece și lugubră,
a Încarnării.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

62) Dacă i-am găsi vreodată adresa

Atât de mult,
au săpat în adâncurile Sufletelor,
Amăgirile,
încât până și Disperările,
le-au spus că este îndeajuns,
că oricum nu vor găsi,
filonul de pietre prețioase,
din care și-a clădit,
Palatul de Rubin,
Adevărul Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii noastre,
ascunsă printre zidurile lui,
la porțile căruia,
am vrea să batem neîncetat,
dacă i-am găsi vreodată adresa.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

63) Să ne-o arunce în prăpastia Uitării

Vom învia din Moartea Sentimentelor,
într-o Existență fără de Non-Sensuri,
pline de praful Disperării,
pe care ne-a așezat Destinul,
să ne murdărească Eternitatea Clipei,
cu efemeritatea Timpului,
ce-avea să-și termine cât de curând,
misiunea de a ne împărtăși,
din Durerea Lumii lui,
câte o Amintire din Viitorul nostru,
pe care să ne-o arunce în prăpastia Uitării.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

64) Agoniile lungi și grele ale Singurătăților

Risipiți prin târgurile de sclavi,
ale Cuvântului Facerii,
unde suntem puși în vânzare,
până când suntem cumpărați de Moarte,
pentru a fi înhămați la jugurile,
Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
ca să le tragem carele pline de Suferințe,
pentru a ne însămânța cu ele,
Țărâna Întrupării,
din care să înmugurească,
închisoarea noastră cea de toate Zilele,
ce par a fi atât de orfane de Timp,
încât nu-și mai sfârșesc niciodată,
Agoniile lungi și grele,
ale Singurătăților.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

65) Îndeajuns de multe Eternități de Clipe

Zidiți în pereții Efemerității,
pe care ne sunt așezate,
Icoanele Întrupărilor,
pline de Agoniile unor Sfinți obsceni,
care au ucis,
îndeajuns de multe,
Eternități de Clipe,
considerate a fi Păcate Originare,
de către Iluziile Vieții și Morții,
ale căror Deșertăciuni,
au devenit Religia Absurdului,
care ne ridică și azi,
Catedralele Durerii,
de a fi noi înșine.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

66) Frământările Divine

Nu pot să înțeleg Fericirea,
atunci când ne taie rădăcinile,
Amintirilor Viitorului,
crezând că fără ele,
vom pierde Frământările Divine,
ale Aluatului Primordial,
din care ne-au plămădit mâinile Eternității,
Sufletele,
să devenim o simfonie,
a naturii Condiției Umane,
fără Durerile acestei Lumi a Absurdului,
pe care ni le-au dăruit,
Iluziile Vieții și Morții,
în spatele pereților lugubri,
din închisoarea Trupului,
prin ferestrele căruia,
ne intră atât de rar,
câte o rază de Lumină Divină.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

67) Al cărui Dumnezeu ne taie venele Iubirii

Ademeniți de culorile vii ale Primăverilor,
scurse în Țărâna Morții,
din care vor înmuguri,
Agoniile atâtor Disperări,
care ne vor ninge,
cu răceala Buzelor unor Cuvinte,
ale Facerii,
Deșertăciunii acestei Lumi,
în cuptoarele Infernului,
Zilelor descompuse ale Privirilor încremenite,
în Dezolare,
din care nu vom reuși să evadăm vreodată,
decât plătind prețul Absurdului,
al cărui Dumnezeu,
ne taie venele Iubirii,
lăsându-ne Sângele Amintirilor din Viitor,
se ni se scurgă pe țărâmul Singurătății.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

68) Cumpenele Fântânilor secate ale Privirilor

Ni s-a decompensat Timpul,
trimițându-și Clipele să cerșească,
câte un Zâmbet,
din licoarea amară,
a Zidurilor ruinate de Cuvinte,
adresate Destinului,
de către cămile de pustiu,
ale setei noastre de Iubire,
care zac neumplute,
cu dulcea Nesfârșire a Ochilor de Cer,
adânciți în atât de mult praf,
al Deșertăciunilor,
încât până și Cumpenele Fântânilor secate,
ale Privirilor,
au ajuns să caute umbra Uitării,
de noi înșine.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

69) Sala de Așteptare a Morții

Ne grăbim să prindem fiecare,
trenul Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
care nu întârzie niciodată,
în gara pustie a Vieții noastre,
a cărei poartă stă ferecată,
Adevărului Absolut,
al Străinului Subconștient,
al Iubirii,
încă de la primele țipete ale nașterii,
când peroanele pustii ale Suferințelor,
așteaptă să fie călcate,
de pașii debusolați ai Clipelor,
atâtor Disperări,
încât se calcă unele pe altele,
în picioarele Agoniei,
din Sala de Așteptare,
a Morții.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

70) Suntem un pod

Oare am înțeles,
că suntem un pod,
între Durere și Fericire,
ce-așteaptă să fie călcat de pașii Disperării,
Condiției Umane,
până când ne vom prăbuși,
în râul care ne desparte,
de Amintirile Viitorului,
evadând pentru totdeauna,
din închisoarea Trupului,
Iluziilor Vieții și Morții,
lăsând Timpul să rămână,
pe unul din malurile,
care nu vor mai avea nici un Înțeles,
fără de noi,
fiind ultimul care va trage cortina,
unei Lumi a Absurdului,
care nu și-a depășit niciodată,
stadiul de Agonie.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

71) Pădure de Întrebări fără Răspunsuri

Răstignit pe rădăcinile Privirii tale,
Pădure de Întrebări fără Răspunsuri,
care-mi măsoară cu ramurile Zilelor,
frunzele Gândurilor ce tremură de frig,
pe Țărâna Întropării Speranțelor,
ale căror tulpini sunt tăiate una câte una,
de lamele ascuțite,
ale Iluziilor Non-Sensurilor Existenței,
sângerând după Pimăvara,
mugurilor de Zâmbet,
ai Iubirii,
care se pierde în toamna Visului,
care ne-a părăsit.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

72) Le dorea naufragiate în Uitare

Vâslind prin valurile depărtărilor din noi înșine,
zărim pâlpâind Farul Iubirii,
către care înaintăm,
până când ne lovim,
de stâncile unor Iluzii ale Vieții și Morții,
care zăceau ascunse,
în adâncurile Ființei Oceanului de Cuvinte,
care vuia în scoicile Timpului obsedat,
de Eternitatea Clipei,
pe care o aveam alături de noi,
și care nu ne putea fi luată,
de către nici un Destin,
oricât de potrivnic ar fi fost acesta,
față de Amintirile propriului nostru Viitor,
pe care le dorea naufragiate,
în Uitare.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

73) Pe fața Nemuririi acestei Iubiri

Simt și acum gustul,
Lacrimilor Visului Iubirii tale,
la care am îngenuncheat,
rugându-mi Destinul să mă lase,
să-i dăruiesc o fărâmbă de Eternitate,
din trupul răstignit,
pe țărâna propriei Întrupări,
a Cuvântului Fericire,
pe care l-am luat din noroiul Uitării,
încercând să sculptez în el,
chipul Privirii tale,
după care l-am înfășat în mantia,
Eternității din mine,
ca să ți-l las la poarta,
Ochilor de Cer ai Nesfârșirii,
care simțea pentru tine,
prin mine,
întreaga Primăvară,
a Florilor unor Zâmbete,
pe care le doream,
pe fața Nemuririi acestei Iubiri.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

74) Împărțind coliva Dorului

Umbrele Pașilor,
Amintirilor din Viitor,
încă ne mai bântuie,
Singurătatea de noi înșine,
pe care am lăsat-o,
să ne conducă Destinul orb,
către străzile aglomerate de Disperări,
care se grăbesc care încotro,
să prindă trenul Vieții noastre,
ce va trage pe linia Moartă,
a Iubirii,
unde va rămâne pentru totdeauna,
împărțind coliva Dorului,
la fiecare aniversare,
de la trecerea în Neființă,
a ultimei noastre Întâlniri.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

75) Odată pentru totdeauna Iubindu-ne

Oriunde am merge,
și oricâte semne de întrebare ne-am pune,
despre Iubire,
ea va aprinde în cele din urmă,
candela propriului Destin,
învingând Moartea,
ce aparține doar Iluziilor Existenței,
care ne-au sculptat,
chipul Disperării,
pe fețele Frigului,
de pe buzele Cuvintelor reci,
ce au încercat să ne stingă,
Steaua Nemuririi,
dorului de Amintirile Viitorului,
în gara cărora vom ajunge negreșit,
odată pentru totdeauna,
Iubindu-ne.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

76) Pe Țărâna Întrupării Disperării noastre

De ce ne-ai pedepsit Doamne,
cu acest Început al Timpului,
ce pare fără de Sfârșit,
atunci când Eternitatea Clipei,
e mistuită de jarul rece și incolor al Uitării,
care ne arde Amintirile Viitorului,
pentru a le arunca Cenușa,
pe Țărâna Întrupării,
Disperării noastre,
crezând că este unul,
dintre cele mai bune îngrășăminte,
pentru florile de gheață ale Cuvintelor,
pe care ni le dăruim adeseori,
din mâinile tremurânde ale Privirilor,
înecate în Singurătate.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

77) Ale căror Umbre de Dor

Scrie-mi Iubire,
ori de câte ori vei simți nevoia,
să-ți storci norii de plumb ai Cerului,
din prosopul de jar al Lacrimilor,
pe care l-am împăturit cu grijă,
de fiecare dată,
la Despărțire,
udând Țărâna Întrupării noastre,
cu Focul Sacru al Iubirii,
pe care să crească iarba Clipelor,
peste urmele pașilor Fericirii,
ale căror Umbre de Dor,
ne mai urmăresc și azi,
Singurătățile.

- SORIN CERIN**
- **TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE**
-poeme filosofice-

Aprecieri critice despre poezia filosofică la Sorin Cerin

- **Prof. univ.dr. Al Cistelecan** în cadrul rubricii *Avant la lettre*, sub titlul *Între reflecție și atitudine* apărut în revista ***Familia*** nr.11-12 noiembrie - decembrie 2015, pag.16-18, Al Cistelecan consideră despre poezia de meditație a lui Sorin Cerin, că: "Din câte văd, Sorin Cerin e un fel de vulcan textual în continuă și maximă erupție, cu o scriitură deopotrivă de frenezie și de vituperanțe. În poezie mizează pe rafalele reflexive și pe elanul sapiențial, cultivînd, cum zice singur în subtitlul *Nonsensului Existenței* de aici, poeziile "de meditație". O modalitate între toate riscantă – și nu de azi, de ieri, ci dintotdeauna – întrucît tinde a se amesteca unde nu e chiar treaba poeziei, făcînd un fel de filosofare versificată și, vrînd-nevrînd, tot felul de nacazanii și moralisme. Nu mai e însă cazul să ne reamintim de cele spuse de Maiorescu lui Panait

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

Cerna în legătură cu "poezia filosofică," întrucât poetul le știe și el prea bine și tocmai asta vrea să înfrunte: riscul de a lucra doar în idee și de a subordona imaginativul conceptualului. Ce-i drept, nu e, pentru Sorin Cerin, nici o primejdie în acest sens, căci el e, de fapt, un pasional și n-atinge niciodată seninătatea cugetării și liniștea apolinică a gândului; din contră, declamă cu pathos, mai degrabă dinlăuntrul unei traume pe care încearcă s-o exorcizeze și s-o sublimeze în radicale decât din interiorul vreunei păci de cuget sau al unei armonii reflexive. Chiar și ce sună a idee nudă, transcrisă adesea aforistic, e, de fapt, o răbufnire de atitudine, o transcriere de afect – nu cu răceală, ci mai curînd cu fierbințeală (i s-a și remarcat, de altfel, maniera mai profetică a enunțurilor). Dar cum metoda decolării lirice constă într-un fel de elevare a tot ce vine pînă la demnitatea articulării lor reflexive (de unde delestarea oricăror referințe la imediat, fie el biografic, fie mai mult decât atîta), poeziile lui Cerin se angajează abrupt în ecuațiile existențiale mari și definitive și nu-și pierde vremea în confesiuni domestice. Ele atacă Principiul realității, nu accidentele ei. Totul e ridicat astfel la o demnitate problematică, dacă nu și de altă natură, și pregătit pentru o procesare densificată. Riscurile formulei răsar, fatal, și aici, întrucât se vede imediat mecanismul acestei promovări a realului la dignitatea Lirei. Unul dintre mecanisme se trage din moștenirea expresionistă (fără ca Sorin Cerin să aibă altceva în comun cu expresioniștii) a majusculei, prin care se instaurează, brusc și imprevizibil, fie smerenia în fața radicalului, fie panica în fața majestății cuvîntului. De regulă majuscula botează stratul "conceptual" (chiar dacă unele concepte sunt metafore),

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

semnalizînd alerta problematică. Ce-i drept, Sorin Cerin face exces și risipă de majuscule, astfel încît de la o vreme ele nu mai creează nici panică, nici evlavie, căci abundența le sedează efectele de acest gen și le pervertește într-un soi de grandilocvență. Celălalt mecanism de elevare în demnitate se bizuie pe o anumită – poate asumată, poate premeditată – emfatazare discursivă, pe o îngroșare lexicală și pe o declamație de profunde și de grave. Se insinuează – de nu cumva se chiar instaurează – și aici o evidentă procedură de rețetă imaginativă, redundantă peste tolerant. Cum e și normal – ba chiar inevitabil – într-o lorică de reflecție ce vrea să se coaguleze în jurul unor nuclee conceptuale, modalitatea imediată de sensibilizare a acestor noduri conceptuale constă în materializarea abstracțiilor; senzualizarea lor e chiar modul lor de epifanizare lorică. Dar la Sorin Cerin mecanica imaginativă se bazează pe o simplă genitivizare materializantă a abstracțiilor (de unde imagini nesfîrșite de genul ”spinii Adevărului”, ”coșarii Împlinirilor”, ”periile Amăgirii” etc. etc.), sub care stă cel mai adesea un buton de personificare. Pe scala decantării în metafore stăm, astfel, doar pe primii fuștei, ceea ce produce, simultan, un efect de candoare imaginativă (sau discursivă), dar și unul de uniformizare. Probabil însă că această încredere în procedeele primare se datorează mizei pe decantarea gîndului, miză care lasă în subsidiar acțiunea imaginativă (iar pe cea simbolizantă cu atît mai mult) ca atare.

Dar nu cîte și nici ce idei bîntuie prin poeziile lui Sorin Cerin sunt, totuși, lucrul cel mai relevant (ideea, în general, dar și în acest caz particular, are un grad de indiferență la

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

lirism). Dimpotrivă, în mod oarecum paradoxal, decisivă, nu doar definitorie, e atitudinea în care ele se strâng, afectul în care coagulează. Sub aparența unui discurs proiectat pe "gînd", Sorin Cerin promovează, de fapt, un lirism (cam pus la uscat) de afecte existențiale (nu de afecte intime). Reflexivitatea poemelor nu e, din această perspectivă, decît un fel de penitență atitudinală, o hieratizare a afectelor violente. Stratul pasional e, în realitate, cel care se agită și el se vede în mai toate componentele lui, de la cele de vituperație la cele de evlavie sau tandrețe sublimată (ori, din contră, resentimentalizată). Poetul e, pe fond, un exasperat de starea lumii și de condiția omului și pornind de aici exersează sarcasme (crunte cel puțin ca șuvoi) pe seama "Societății de consum" sau pe cea a deșertăciunii "Iluziilor Existenței". E o febră imprecativă care dă elan versurilor, dar care, mai ales, pune în vedetă discursivă exasperarea în fața acestei degradări generale. Atît de generale încît ea a cuprins și transcendentele, căci Sorin Cerin e mai mult decît iritat de instrumentalizarea lui Dumnezeu (și a credinței) în lumea de azi. Iritarea în fața coruperii sacrelor ajunge la culme în versuri de maxim tupeu blasfemic ("Ticăloșia Diavolului se numește Rău,/ pe când a Lui Dumnezeu, Bine.", dar și altele, nu mai puțin provocatoare și "infamante" la adresa Dumnezeirii); asta nu se întîmplă însă decît din pricina intensității și purității propriei credințe (Ștefan Borbely a evidențiat îndestul energia fervorii din poezia lui Cerin), dintr-un fel de absolutism devoțional. Căci nu lirică de provocare și de imprecare face, de fapt, Cerin, ci dimpotrivă: lirică de devoțiune disperată și înflăcărată, prin care-l caută "pe Adevăratul Nostru Dumnezeu/ atît de diferit de cel al catedralelor de genunchi roși/ la zidurile reci și inerte ale lăcomiei Iluziei Vieții". E febra devoțională de pe reversul

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

imprecațiilor și sarcasmelor, dar tocmai ea e cea care contaminează toate poemele. Dintr-un strat de ideale strivit iese, cu vervă pasională, atitudinile lui Cerin, atitudini eruptive oricât ar fi ele de codificate într-o lirică de reflecții."

Prof.univ.dr.Elvira Sorohan – Un poet existențialist din secolul 21

Pentru a înțelege pe deplin cronică literară scrisă de Elvira Sorohan în **Convorbiri literare** unde face referire la un articol scris de Magda Cârneci referitor la Transpoezie, și publicat în România literară unde se specifică ce anume este poezia veritabilă, genială, marea poezie pe care o râvnesc poeții ultimului secol, Elvira Sorohan, specifică în cronică dedicată poeziei ceriniene din **Convorbiri literare**, numărul 9,(237), paginile 25-28, 2015 sub titlul **Un poet existențialist din secolul 21**, că:

Fără să înțeleg ce e „transpoezia”, care, probabil, nu mai e poezie, invocând un termen creat de Magda Cârneci, mai citesc totuși poezia de azi și acum încerc să spun ceva despre una anume. Nemulțumită de „insuficiența poeziei contemporane”, în același articol din „România literară”, în mod rezonabil poeta acuză, în bloc, cum că ceea ce „livrează” acum creatorii de poezie nu sînt decît notații ale „micului sentiment”, „mici disperări” și „mici gîndiri”. Parafrazîndu-l pe Maiorescu, asprul critic al diminutivelor cultivate de Alecsandri, nu poți spune decît că poezia rezultată din astfel de notații e și ea mică (la cub, dacă enumerarea se oprește la trei). Pricina identificată de Magda Cârneci ar fi lipsa de inspirație, acea tensiune psihică, specifică oamenilor de artă, o trăire spontană, ce face să se nască, incontrollabil, creația. E momentul inspirativ, în cazul poeziei, încărcat de impulsuri afective

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

imposibil de înfrînt rațional, un impuls pe care îl ai sau nu-l ai și de care e responsabilă vocația. Simplu, asta e problema, ai vocație, ai inspirație. Nu prea am o părere formată despre poezia Magdei Cârneli și nici nu pot ști cît de des o vizitează inspirația, dar dacă starea asta e un har, mai e cazul să cauți rețete spre a o induce? Și totuși, în numele breslei, preocuparea poetei pentru dorita stare se concentrează interogativ: „...întrebarea capitală care se pune este următoarea: cum să facem să avem acces mai des, mai controlat, și nu doar prin accident, la acele stări intense, la disprețuita <<inspirație>> la acele niveluri altele ale noastre, pentru care poezia a fost întotdeauna un martor (sic !) privilegiat”. Nu știm cui aparține disprețul, dar știm că inspirația e a poetului născut și nu făcut. Acesta din urmă nefiind decît un meșteșugar, un *artifex*.

Am în față trei plachete de versuri ale puțin cunoscutului și nu lipsitului de inspirație poet, Sorin Cerin, ordonate într-o logică *descrescendo*, ușor de înțeles, *Nonsensul existenței*, *Marile tăceri*, *Moartea*, toate apărute în 2015, la Editura Paco, din București. După ideile titulare, îndată te frapează și vocabularul poetic al primei poezii ce te întîmpină cu sintagma „Iluzia Vieții”, ortografiată cu majuscule. Este, în fond, o expresie moștenită din vocabularul consacrat al existențialiștilor, deajuns ca să bănuiești ce marcă vor avea poeziile. Înaintezi cu lectura fiind curios să vezi cît se menține poetul pe aceeași coardă de fond, și cît de adînc, cît de grav trăiește întru această idee deloc nouă. Și nu e nouă pentru că rădăcinile existențialismului, modern reformulat, își trag seva din scepticismul biblicului, melancolicului Eclesiast, descurajat, în conștiința tragică a finitudinii ca destin. Este regele biblic un existențialist *avant la lettre*. El descoperă că „vreme e a te naște și vreme e să mori”, în rest, „totul e

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

vînare de vînt”. Ce se mai poate spune nou în vremea noastră, chiar în formulă personală, cînd existențialismul a fost intens susținut filosofic în secolele al XIX-lea și al XX-lea, de la Kirkegaard și pînă la Sartre, cu nuanțe specifice. O poezie în termenii existențialismului statuat mai poate interesa ființa zilelor noastre, sclava imaginii vizuale și a internatului, doar prin adaptări ori actualizate adaosuri complementare ideii centrale și nu în cele din urmă, prin puterea întoarcerii asupra sinelui. Este cam ceea ce încearcă să realizeze poetul Sorin Cerin, lăsîndu-ne, dintru început, impresia că trăiește miracolul creator, inspirația. Voind să orienteze cititorul spre a căuta un anumit gen de poezie cultivată în aceste plachete (cu una și aceeași copertă), autorul le subintitulează, *ne varietur*, „Poezii de meditație”, cum și sînt la nivelul ideilor. Dar, cît de adîncă și cît de personală e meditația, n-o poți spune decît la sfîrșitul lecturii, cînd sintetizezi ce anume aspecte ale ontologiei și din ce perspectivă intelectual-afectivă le dezvoltă poetul.

În mod cert, vocabularul poeziei existențialiste universale, ușor de recunoscut, este acum redistribuit într-o altă topică, ceea ce conduce la combinații surprinzător de noi, unele îndrăznețe, ori teribil de dure, cum sînt cele ce vizează biserica. Citind numai unul dintre cele trei volume e ca și cum le-ai citit pe toate, se cîntă pe aceeași coardă, cu minime înnoiri de la o poezie la alta. Poetul se închide într-o sferă conceptuală unitară, de aici retorica specifică. Oriunde ai deschide unul dintre volume, te afli în centrul universului poetic, aceleași idei, aceeași atitudine de scepticism revoltat. La nivelul limbajului, același vocabular, bine acordat cu sfera conceptuală, e recombinaț în noi și noi sintagme, cu actualizări ce țin de mediul de astăzi și chiar imediat al ființei aruncată în lume să ispășească „Păcatul Originar”. Se știe, pentru că spuneau

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

înțelepții, „fiul Evei nu trăiește într-o lume lipsită de vaiete”. Ambiția de a-și construi o meditație personală, imposibil de realizat la nivelul vocabularului poetic deja obosit, e compensată de arta combinației cuvintelor, fără să poată evita frecvența redundantă a unor sintagme. Cea mai frecventă, uneori plasată voit și de două ori în aceeași poezie, este „Iluzia Vieții”. Alte zeci de cuvinte cheie, complementare, frapază prin utilizare ostentativă, spre a sublinia ideea de „Nonsens al Existenței”. Sînt preferate serii de cuvinte scrise cu majusculă: „Clipă”, „Nemurire”, „Iluzie”, „Absurd”, „Tăcere”, „Moarte”, „Eternitate”, „Adevăr Absolut”, „Vis”, „Liber Arbitru”, „Păcatul Originar”, „Iubirea”, „Singurătatea”, „Înstrăinarea”, „Dumnezeu” și multe altele. Sintagma care aduce aici și acum trăirea problematizată a existenței este „Societatea de Consum”. Se degajă din poezie o frenezie a dublării cuvîntului ce susține ideea. Adesea, această energie debordantă a reazășării cuvintelor acoperă ceea ce cauți în poeziile compuse pe una și aceeași temă, adică trăirea intens afectivă a sentimentului „iluziei vieții”, înăuntru, nu în afară. Aici să mai amintim de maniera de a distinge cuvintele expresive ortografiate cu majusculă. Ploaia de majuscule tinde să inunde cîteva semnificații de bază ale poeziilor. Și mai e o particularitate, punctuația. După fiecare vers, încheiat sau nu ca înțeles, gramatical sau nu, e pusă virgula; punctul e pus de preferință numai după ultimul vers. Altfel decît Eclesiastul biblic, poetul nostru, mai mult revoltat decît melancolic, ierarhizează deșertăciunile destul de puțin ordonat ca să poți urmări idei clare. Semnificațiile se aglomerează în una și aceeași poezie, cum e *Ierarhia Deșertăciunii*. Dar nu e singura. De vină poate fi realitatea contemporană care provoacă pe multiple planuri sensibilitatea poetului. Cuvîntul

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

„deșertăciune” e angajat într-o combinație gravă, tăioasă, pus să însoțească chiar fenomenul nașterii lumii, pentru a sugera, finalmente, prin alăturări culinare foarte originale, voit vulgarizatoare, dezgustul, „greața”, í la Sartre, lăsate în urmă de conștiința absurdului existenței. Am trimis la poezia *Industrie a Cărnii Existențiale*: „Plugul Deșertăciunii sapă adânc,/ în țărîna Existenței,/ vrînd să însămînțeze genele Iluziei Vieții,/ pentru a naște Lumea,/ după o gestație prelungă,/ în pîntecul fără limite al Minciunii,/ care se sprijină pe Adevăr pentru a exista,/ ...corbii negri ai gîndurilor,/ dezvoltînd,/ O adevărată Industrie a Cărnii Existențiale,/ începînd,/ de la fripturi de vise pe grătarul Absurdului,/ pînă la,/ mezeluri de cea mai bună calitate a Deznădejdiei.” Ceea ce găsești în această poezie: paradox, nonsens, nihilism, dezabuzare, visuri făcute scrum, toate acestea și altele se vor multiplica, recombina caleidoscopic, în toată creația cuprinsă în aceste trei plachete.

Dacă noțiunile și conceptele sintetic cuprinse în cuvinte își păstrează constant înțelesul, soarta „cuvîntului” nu e aceeași, pare să meargă spre epuizare, ca și forța de înnoire a poeziei. Au și cuvintele soarta lor, în afară de poezie, cum zice poetul. La început, paradoxal, „Toamna sentimentală” e părăsită „de recoltele înflăcărate de cuvinte”, frenetic adunate de temperamentul aprins al poetului îndrăgostit numai de anumite cuvinte, cele din semantica existențialistă. Alteori, „Stoluri de Cuvinte,/ brăzdează cerul Amintirilor”. În registru schimbat, cuvîntul e chinuit ca instrument al presei, violentă, pe drept incriminată de poet: „Cuvinte lacustre,/ plîng în ghivece de Martiri,/ puse la ferestrele bordelurilor de Ziare,...”. Este deplînsă soarta cuvintelor angajate insolit, grotesc: „La măcelăria Cuvintelor,/ în colțul străzii Destinului,/ se vînd

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

ciolane de fraze stricate,/ pulpe de înțelesuri pentru prăjit,...”. Și cu acest fragment am ilustrat originalitatea combinațiilor verbale resentimentare, ce defulează o atitudine poetică provocată de revolta împotriva nonsensului existenței. În cele din urmă e metaforizată „iarna Cuvintelor,/ care ningeau peste Zilele noastre,...” și e deplînsă soarta lor, căderea: „în Noroiul unor Cuvinte,/ obscene și pline de invective”, și, finalmente, sucombarea lor: „Cimitire de cuvinte se înșiră în sufletele,/ ce vor și speră la Înviere,...”. Aici cuvintele s-au întors la poezie.

Însă, cuvîntul e numai instrumentul ce nu e numai al poetului, doar a lui e problema de fond a existenței iluzorii, resimțită ca atare în termenii existențialismului de la începutul secolului 21. Acesta e miezul, laitmotivul zecilor de poezii semnate de Sorin Cerin, distribuite studiat, presupun simbolic numerologic, în fiecare plachetă cîte 77, nici una în plus sau în minus. Din sămînța acestei idei generos semănate, se ridică pentru poetul obosit de atîta frămîntată gîndire: „Ierburi de întrebări ce unduiesc alene peste pleoapele/ Asfințitului,/ ce abia se mai pot ține întredeschise,/ în zarea unor Răspunsuri,/ ce par a fi migrat către depărtările reci ale Uitării.” Nota meditativă a acestor versuri nu e cu totul descurajantă. Poetul nu e nici depresiv, nici anxios, pentru că are un temperament tonic. El o ia mereu de la început, cu declarații de neînvinsă voință de a înțelege, fără să accepte, ca astfel să se poată întoarce spre cunoașterea de sine. În imagini poetice rare se conturează un fel de rezumat al discursului poetic, concentrat în poezia *Ierarhia Deșertăciunii*, încheiată, în termenii contemporaneității absurdului. E un mod de a reînnoi ceea ce s-a mai spus, că „mîncăm absurd pe pîine”. Pluralul indică în poet un exponent în numele omului, în general, „granitul” semnificînd taina de nepătruns de care se lovește

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

„trestia gînditoare”: „Cățărați pe Stîncile Vieții,/ vrem să înțelegem granitul ca și cum ar fi,/ o trestie conștientă de Sine. || Demolăm pilonii Naturii Iluziei Vieții,/ încercînd să punem în locul lor,/ Un Vis cu mult mai străin de noi înșine. || Ruinăm slăbiciunea,/ ... devenind propriile noastre epave,/ ce rătăcesc spre nicăieri. || ... Să fie ochii Societății de Consum făcuți doar pentru a/ privi Ierarhia Deșertăciunilor? Iubirea, care ar merita un comentariu al nuanțelor la care trimit imaginile poetice, este, în *Vis și realitate*, o: „icoană prinsă de pereții reci și insensibili,/ ai unei catedrale a desfrîului, cum este Societatea de Consum,/care ne consumă viețile,/ pentru un Sens ce nu-l vom afla niciodată.” Dincolo de jocul cuvintelor se remarcă substantivul grav ce anulează cu totul sacralitatea catedralei. E un transfer de semnificații fabricat de revolta permanent revărsată asupra tipului de societate în care trăim. Viața noastră, se lamentează poetul în *Feline Existențiale*: „, se vinde scump la teigheaua Destinului,/ pentru a da gust Desfrîului,/ abonat cu cartelă de plăceri în regulă,/ la Societatea de Consum.”/... „Promisiuni Deșarte,/ și-au pierdut cheile Împlinirii,/ iar acum fac Morala cartelului de Legi,/ alături de prostituatele politiciene ale momentului”. Limbajul violent, ca săgeți poetice aruncate și contra degradării teribile a politicului, defulează o revoltă de tip nihilist, ridicată la rang de principiu. Ținta absolut actuală este încă și mai evidentă atunci cînd, în poezia *Jocul de-a Viața cu Moartea*, este incriminată, cam în aceiași termeni, „grădina Societății de Consum Foamete,/ drept mari atleți ai tăierilor de venituri./ Cîntarele false și isterice ale Politicii,/ ne drămuiesc cu parcimonie fiecare Clipă...”.

Schimbînd subiectul, vocabula „clipă”, în raport cu „eternitatea”, actualizează o notă din arsenalul de cuvinte

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

specifice din limbajul marelui gînditor existențialist care a fost misticul Kierkegaard. După cum atitudinea clar atee, cînd e vorba de Dumnezeu și biserică în poeziile lui Cerin, actualizează durități de limbaj, cu particularități ale existențialismului sartrean, în timp ce *Matematica existenței* și multe alte poezii ne readuc în memoria culturală imaginea acelei „*monde cassé* ” percepută critic de francezul Gabriel Marcel.

Poate cea mai densă în concepte complementare „existenței”, dintre poeziile celei dintîi plachete, este *Desfrîu*. Sînt încercări de a da definiții, de a pune în relație lucrurile prin inversiune cu sens, din nou foarte grav acuzatoare, cum e cea cu adresă la „mănăstire”. Sigur, nefericirea ființei care scrie o asemenea poezie, vine nu numai din conștiința căderii omului în lume sub blestem divin, dar și din ceea ce ar fi o consecință, respingerea, pînă la blasfemie a nevoii de Dumnezeu. Interogația, din poezia *Desfrîu*, care pare că lasă cititorului libertatea de a da particulare răspunsuri, e un tertip al poetului conștient de ceea ce afirmă la modul mascat: „Existența este o nălucă prinsă între două vise, Spațiul și/ Timpul./ Pacea va fi mereu datoare Războiului cu propriile ei/ arme, Deșertăciunea Democrației și Dictatura./ Care desfrîu nu-și are mănăstirea sa și care crimă,/ democrația ei? ” Poezia continuă cu o nouă definiție a „Existenței” ca „joc de noroc”, însoțită de „Speranță”, niciodată lăsată în voia „liberului arbitru”, care i-ar da omului libertatea de a schimba ceva. Rămîne numai libertatea ființei de a judeca propria existență, etern îngrădită să poată depăși absurdul. Natura demonstrativă a poetului îl condamnă, extroversiv, la excese, încît risipește prea generos ce a adunat cu greu din biblioteca propriei vieți și a cărților. Paradoxal, același temperament e sursa puterii de a trăi autentic sentimentul

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

de alienare, de înstrăinare și accentuată singurătate, pînă la a-și simți sufletul ca o „casă în ruină”, din care, plecată, ființa căzută în „neant”, mai are șansa de a fi sortită „Eternității”. Rămîn multe alte comentarii de făcut la cîteva cuvinte preferate ale poetului, înscrise cu majusculă. Dar, despre „Iubire”, „Dumnezeu”, „Biserică”, „Absurd”, „Clipă și Eternitate”, „Tăcere” și „Moarte”, poate, altădată. Ar merita, pentru că acestui poet nu-i lipsește inspirația rîvnită de alții, cum scria poeta Magda Cârneci, dar el trebuie să se ferească de pericolul de a rămîne un *artifex*, și, încă, să nu calce prea apăsător pe urmele din Bacovia ori Emil Botta, spre a nu le desfigura prin exces.

- **Ana Blandiana:** "Poezia de meditație pe care o scrie Sorin Cerin nu este o versificare de adevăruri filozofice, ci o impletire de revelații despre aceste adevăruri. Iar raportul dintre intensitatea acestor revelații și indoiala din care sunt construite adevărurile este chiar piatra filozofală a acestei poezii. De altfel, secretul de a putea fixa fulgerul revelației este o problemă la fel de subtilă ca și aceea a pastrării energiei solare din zilele calde în cele reci."
- **Prof.univ.dr Theodor Codreanu,** „Sorin Cerin este un gânditor aforistic paradoxist, de o mare mobilitate a minții, mînuind cu măiestrie antitezele, îmbinându-le oximoronic sau alternându-le chiasmatic în probleme cu mize majore din viața noastră spirituală și socială. Poezia din *Liberul arbitru* este o prelungire a manierei sale de meditație, impregnând-o și cu o doză potrivită de kynism (în sensul dat cuvîntului de Peter Sloterdijk), reușind, totodată, performanța de a rămîne pe teritoriul lirismului autentic chiar și atunci cînd vituperează „Corbii vulgari necrofili și necrofagi ai Viselor”.

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr Ioan Holban**, „Despre expresivitatea și bogăția înțelesurilor transmise Celuilalt prin tăcere a scris pagini antologice Lucian Blaga. Poetul de azi scrie, în Marile Tăceri, o poezie a sentimentului religios, nu de amvon, însă, ci în gând cu Dumnezeu, în meditație și în fulgerarea gândului spre clipa Creației. Poezia lui Sorin Cerin este a unui alt Cain rătăcind în pustie, păstrînd, încă, frânturi din bucuria edenică pentru a ieși din ”menghina” lumii unde omului căzut i se surpă orizontul sufletului în ploi de foc și urme de plumb”.
- **Prof.univ.dr.Maria Ana Tupan** "Meditațiile lirice ale lui Sorin Cerin au ceva din amestecul paradoxal de disperare și energie a revoltei din eseurile filosofice ale lui Emil Cioran. Sesizarea tragismului și grotescului existenței nu conduce la paralizie psihică, ci la nihilism exorcizant și blasfemitor. Sfada cu “adulterinul Dumnezeu” – apelativ șocant dar foarte expresiv pentru ideea de păcat original al lui ... Dumnezeu care trebuie să fi zămislit lumea rea prin adulter cu Satana – capătă accente sarcastice în vignetele unei Biblii desacralizate, cu un Creator care meșteștește firmamentul la o masă de fierar și un Diavol în care s-au contopit toți frondiștii hippy-rap-punk-porto-ricani:

[...] stelele alcoolice, ale unui Univers, lacom, meschin și cinic, băute de Dumnezeu la masa Creației,

pe cerurile înlăcrimate ale Fericirii, mângălite cu graffiti de Diavol,

Dacă poetul și-a propus în poemul La un grătar un exercițiu urmuzian, reușita e perfectă. Nu numai ingenioase salturi mortale pentru logica identității de pe un nivel ontologic în

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

altul admirăm aici, ci și tropismul de o barocă inventivitate al unui Eucharist pe dos, căci într-un univers al vieții spre moarte, cel care se frânge e spiritul, cuvântul, pentru a revela un ... trup deleuzian, animalic, descris ca minuțioasa hartă anatomică a unui student medicinist. Poetul ne surprinde prin noutatea și revelația definiției aforistice, căci, după primul moment de surpriză, acceptăm peisajul moralizat al timpului, cu un trecut mort, un viitor viu și un prezent iluzoriu, contrar sentimentului comun că viața trăită e eul nostru cert, că doar prezentul există cu adevărat și că viitorul e pură ipoteză. Cerin redefinește ființa umană ca aflându-și autenticitatea în multiplicarea mentală a realității terne și ca proiect existențialist".

- **Prof.univ.dr. Mircea Muthu** "Disperarea de a găsi un Sens existenței contemporane aluvionează testimoniul poetic al lui Sorin Cerin în care amurgul limbajului, asociat cu „clepsidra spartă” a timpului,este resimțit – cu acuitate tragică – de „cuvintele noastre torturate”.

"Meditația, întoarsă spre sine însăși de „oglinzile întrebării”sau de către „ochii” fabuloși ai Oceanului nesfârșit, se automacerează la aceeași temperatură febrilă, de arc voltaic, enunțată – în nuce –de sintagma „ploilor de foc”.

- **Prof.univ.dr. Cornel Ungureanu** " Sorin Cerin propune un discurs poetic despre felul de a trece "dincolo", o reflecție și o îngândurare care are nevoie mereu de majuscule. Cu majuscule, cuvintele pot să suporte accentele apăsate ale autorului care pășește. cu atâta energie, pe tărâmurile frumos traversate de cei înzestrați cu harul preoției. Sorin Cerin ritualizează

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

timpurile deconstrucției poetice, dacă e să înțelegem cum se cuvine desfășurarea versurilor sub steagul titlului."

- **Prof.univ.dr. Ion Vlad** "Sorin Cerin si-a definit poemele din volumul "Marile Tăceri""poezii de meditație" Fara indoiala,reflexivitatea e dominanta creatiei sale, prezidate de interogatii,revolta,nelinisti si o dramatica cercetare a TACERII,topos al indoielilor,al cutezantei si al aventurii spiritului in permananta cautare a adevarului;poezia sa urmeaza unei axiologii de un intens dramatism.E lirica luciditatii,a meditatiei si a lirismului autentic".
- **Lect. univ.dr. Laura Lazăr Zăvăleanu:** "Intellectual format la școala bucureșteană, dar simțind nevoia să se revendice, admirativ, de la modelul critic al școlii clujene, unde își identifică modelele exemplare în profesorii Ion Vlad și Mircea Muthu, Sorin Cerin își construiește și poezia intertextual, pentru că poetul Marilor Tăceri își declară peste tot măestrîi, identificați aici, intrinsec, cu Blaga (prin reflecție filozofică și structură prozodică uneori voit calchiată după Poemele luminii) și Arghezi.Însuși titlul volumului, Marile Tăceri, impune imperativul unui dialog implicit cu poezia lui Arghezi purtând același titlu.Căutărilor febrile din Psalmii arghezieni ale unui Dumnezeu chemat să se arate, le răspund aici interpelările fără odihnă ale unui apostat credincios, care se sfâșie, în pustia gândului și a imaginii frânt ogindite de lumea declarată, între dragoste denunțatorie și revoltă tandră, între blestem incantatoriu și rugă deghizată, de veșnic îndrăgostit, fără putință de a-și declina, în realitate, fervoarea, deși cuvântul experimentează, estetic, întregul lexic blasfemiant și apocaliptic.O duplicitate

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

izbăvitoare, în fapt, care - strigându-și drama înstrăinării și a introspecției ratate, ca și neputința întâlnirii cu celălalt sau spaima suprapunerii cu el, într-o lume al cărei sens este rătăcit în „tenebrele lagărelor de idei”, la interferența unui timp și unui spațiu ajunse “la capăt de hotar ” -,naște, în litania `a rebours, semnele creației mântuite, în plin festin cinic, “pe masa olarului iubirii”

- **Conf. univ. dr.Călin Teuțișan** "Poezia lui Sorin Cerin declamă o fatală nostalgie a Sensului. Gândirea poetică încearcă recuperarea lui, din fragmente disperate, readuse la un loc prin travaliul liric, închipuind o posibilă hartă reconstituită, fie și fragmentar, a lumii, dar mai ales a ființei. Metaforismul neovizionarist este cadrul de referință al acestor poeme, traversate, când și când, de parabole ale realului, "citit" în cheie simbolică, dar și ironică. Cinismul lipsește cu desăvârșire din versurile lui Sorin Cerin.Aceasta înseamnă că personajul liric ce cuvântă în paginile de față, mai exact conștiința lirică, pune o presiune etică asupra realității, forțând-o astfel să-și asume propriile adevăruri uitate."

- **Prof.univ.dr.Cornel Moraru**"Profet al neantului existențial, poetul face parte din categoria moraliștilor, rezumând într-o manieră fulguranță precepte aforistice și proiecții aspre dintr-o viziune extatică de sfârșit de lume. Meditațiile sale dezvoltă o retorică furibundă pe tema "nonSensului Existenței", deși exprimă mai mult îndoieli decât certitudini și întrebări decât răspunsuri. Intensitatea implicării în acest demers liric atinge, pe rând, cote extreme: de la jubilație la sarcasm și de la indignare, din nou, la extaz..."

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- **Prof.univ.dr. Ovidiu Moceanu** "Prin cimiterele viselor, volumul semnat de Sorin Cerin, poezia marilor întrebări existențiale își caută un nou statut, construind, în texte care comunică subteran, un chip al omului interogativ. "Catedrala existenței" are capcanele ei, "Adevărul absolut" pare de neatins, "Crinii albi ai adevărului" pot ucide, "dacă nu-și aerisești camera minții", eul poetic descoperă mai degrabă un "Dumnezeu prea amar"... Toate acestea sunt expresii ale unei stări de mare tensiune interioară, în care luciditatea săgetează revelația și limitează trăirea deplină a sensului existenței".
- **Prof.univ.dr. Dumitru Chioaru** "Discurs profetic, filosofic sau poetic? - e greu de determinat în care se încadrează textele lui Sorin Cerin. Autorul le înglobează toate trei într-o formulă personală, aparent desuetă estetic, rostind însă cu suflu de poeta vates ultimele cuvinte dinaintea Apocalipsei. O apocalipsă în care lumea desacralizată și dominată de false valori sfârșește pentru a putea regenera prin Cuvânt".
- **Prof.univ.dr. Ștefan Borbély** "Spirit profund și sincer religios, Sorin Cerin caută disperat după diamantul ascuns în negurile molozului, ale cenușii. Un întreg arsenal al modernității negative - căni ale pustiului, apa uitării, abatoare, sărbătoarea continuă a suferinței, maimuța de lemn putrezit etc., etc. - e chemat să denunțe, în versurile sale, "armele letale ale societății de consum" și "ospiciul" alienării prin mercantilizare a existenței noastre de fiecare zi. Tonul e apodictic, pasional, profetic, nu admite nuanțe sau replici. "Noii pași ai credinței" sunt enunțați peremptoriu ca speranță a mântuirii colective, "lumina divină" se întrezărește, izbăvitor, la capătul încă

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

îndepărtat al supliciului, însă, pe moment, poetul pare să fie preocupat exclusiv de retorica eschatologică, întrezărind decădere, demisie morală sau ruine cam peste tot pe unde-l poată pașii sau privirile"

- **Gheorghe Andrei Neagu** "Definitoriu pentru acest autor pare să fie pe drept cuvânt, îndoiala, drept piatră de temelie a poemelor sale(Greșeala pag.73)Îl felicit pe autor pentru cutezanțele sale stilistice din "Din ochii luminii divine pag.81 precum și din celelalte păcate cuibărite în sânul lui creator. Cred că literatura română are în Sorin Cerin un scriitor al mileniului 3 care trebuie abordat cu mai multă insistență de critica de specialitate"
- **Marian Odangiu**"Lirica lui Sorin Cerin este una a întrebărilor esențiale: relația Ființei cu Divinitatea într-o lume din ce în ce mai distorsionată valoric (și distorsionantă în același timp !), dispariția unor repere fundamentale - atrăgând după sine interogații copleșitoare și infinite neliniști -, absența tot mai tulburătoare a unor Adevăruri care să deschidă calea spre Mântuire, îndoielile profund demotivante asupra Sensului Vieții, absurd înălțat la rang de rațiune existențială alimentează spaima și angoasele poetului. Versurile sale dezvoltă astfel o veritabilă retorică a disperării, în care, aidoma unei insecte halucinate de Lumină, autorul lansează întrebări fără răspuns, caută confirmări acolo unde acestea au intrat de mult în disoluție, navighează îndurerat dar lucid printre imagini și metafore de elevată și convingătoare pregnanță, construiește scenarii apocaliptice despre Viață, Iubire și Moarte..."
- **Eugen Evu**:"...cărțile par a fi obiecte de cult-cultură-proprie testamentară ale unui ceremonial, ...al

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

neo-cunoașterii, platonice-socratice sub semnul “Guvernământului General al Genezei” bunăoară. Ceea ce merită considerat este și imperativul transparent al autorului de a comunica în limba natală, românească. Singurătatea atribuită Sacrului este totuși a ființei umane în ipostaza ei reductivă, a condiției umane....Cum Vine scria, poetul vede idei ale sale, sau oglindire în ‘odaia cu oglinzi’ a bibliotecii universale. Un destin desigur personal, în mare parte asumat, nota bene.În volumul Politice, la extrema lui H.R. Patapievici poetul este bine-știutor al problemei eliadești, al “căderii umanului în zoon politikon”...Între raționalism și iraționalism, Sorin Cerin navighează pe Oceanul Interconnection."

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

Cărți publicate

Literatură Sapiențială

Volume de aforisme

- Culegere de Înțelepciune - Opere Complete de Aforisme - Ediție de Referință Wisdom Collection - Complete Works of Aphorisms - Reference Edition, **conține un număr de 11 486 de aforisme structuralizate în 14 volume publicate anterior la alte edituri, ce sunt incluse în actuala culegere. 2014**
- Dumnezeu și Destin God and Destiny 2014
- Rătăcire Wandering 2013
- Libertate Freedom 2013
- Cugetări esențiale 2013

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- Antologie de înțelepciune Anthology of wisdom 2012 conține un număr de 9578 de aforisme, maxime și cugetări de Sorin Cerin.
- Contemplare Contemplation 2012
- Deșertăciune Vanity 2011
- Paradisul și Infernul Paradise and Inferno 2011
- Păcatul The Sin 2011
- Iluminare Illumination 2011 Conține un număr de 693 aforisme
- Culegere de înțelepciune în care apar pentru prima oară volumele **Înțelepciune**, **Patima** și **Iluzie și realitate**, alături de cele reeditate ca **Nemurire**, **Învață să mori** și **Revelații**, volume apărute atât separat cât și împreună în culegere în edițiile de limbă engleză online sau tipărite, din Statele Unite, Wisdom Collection 2009 Conține un număr de 7012 aforisme
- Înțelepciune The book of wisdom 2009 Conține un număr de 1492 aforisme.
- Învață să mori 2009 Conține un număr de 1219 aforisme.
- Nemurire 2009 Conține un număr de 856 aforisme.
- Revelații 21 Decembrie 2012 2008 Conține un număr de 2509 aforisme.

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

Volume de inspirație sapiențială

- IubireAmourLove 2008
- Antichrist, ființă și iubire 2007

Volume de studii filozofice

- CoaxialismulThe Coaxialism2007
- Moarte, neant aneant viață și Bilderberg Group2007
- Logica coaxiologică2007
- Starea de concepțiune în fenomenologia
coaxiologică2007

Volume de poezie filozofică

- Steaua Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite
ale Americii 2018 The Star of Immortality-
Philosophical poems -the United States of
America 2018
- Iluzia Mântuirii- Poeme filosofice Statele Unite ale
Americii 2018
- Întâmplare Neîntâmplătoare - Poeme filosofice
Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- Singuratarea Nemuririi - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Drame de Companie - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Calea spre Absolut - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Dumnezeul meu - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Angoase existentiale- Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018 Existential Anguishes - Philosophical poems the United States of America 2018
- Mai Singur - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Pe Umerii Lacrimii Unui Timp - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- În sălbăticia Sângelui - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Început și Sfârșit - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Marea Iluzie a Spargerii Totului Primordial - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Transcendental - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- Amintirile Viitorului - Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Înțelesul Iubirii –Poeme filosofice Statele Unite ale Americii 2018
- Iluzia Existenței - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Illusion of Existence: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existențialism - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 Existentialism: Philosophical poems the United States of America 2017
- Ființă și Neființă - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Being and Nonbeing: Philosophical poems the United States of America 2017
- Oglinzile Paralele ale Genezei - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Parallel Mirrors of the Genesis: Philosophical poems the United States of America 2017
- Existența și Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017Existence and Time: Philosophical poems the United States of America 2017
- Obiecte de Cult - Poeme Filosofice[58](Statele Unite ale Americii) 2017Objects of Worship: Philosophical poems the United States of America 2017

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- Copacul Cunoașterii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017The Tree of The Knowledge: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Amintirii- Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Memory: Philosophical poems the United States of America 2017
- Iluzia Mortii - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017The Illusion of Death: Philosophical poems the United States of America 2017
- Eternitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii)2017Eternity: Philosophical poems the United States of America 2017
- Strainul Subconstient al Adevarului Absolut - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Paradigma Eternitatii - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Marea Contemplare Universala - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Bisericile Cuvintelor - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Trafic de carne vie - Poeme filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Vremurile Cuielor Tulburi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- Divinitate - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- La Cabinetul Stomatologic - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Origami - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- Dinainte de Spatiu si Timp - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2016
- A Fi Poet editura eLiteratura, București 2015
- O Clipă de Eternitate editura eLiteratura, București 2015
- Suntem o Hologramă editura eLiteratura, București 2015
- Zile de Carton editura eLiteratura, București 2015
- Fericire editura eLiteratura, București 2015
- Nonsensul Existenței Statele Unite ale Americii 2015 The Nonsense of Existence - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Liberul arbitru Statele Unite ale Americii 2015 The Free Will - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Marile tăceri Statele Unite ale Americii 2015 The Great Silences - Poems of Meditation the United States of America 2016

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- Ploi de Foc Statele Unite ale Americii 2015 Rains of Fire - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Moarte Statele Unite ale Americii 2015 Death - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Iluzia Vieții Statele Unite ale Americii 2015 The Illusion of Life - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Prin cimitirele viselor Statele Unite ale Americii 2015 Through The Cemeteries of The Dreams - Poems of Meditation the United States of America 2016
- Îngeri și Nemurire Statele Unite ale Americii 2014 Angels and Immortality - Poems of Meditation the United States of America 2017
- Politice Statele Unite ale Americii 2013
- Facerea lumii Statele Unite ale Americii 2013
- Cuvântul Lui Dumnezeu Statele Unite ale Americii 2013
- Alegerea Mantuitorului Statele Unite ale Americii 2013

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

Volume de poezie de filosofie a iubirii

- Filosofia Iubirii - Dragoste și Destin - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love - Love and Destiny: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Verighetele Privirilor - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love-The Wedding Rings of Glances- Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Fructul Oprit - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love - The Forbidden Fruit: Philosophical poems the United States of America 2017
- Filosofia Iubirii - Lacrimi - Poeme Filosofice (Statele Unite ale Americii) 2017 The Philosophy of Love- Tears: Philosophical poems the United States of America 2017

Volume de poezie de dragoste

- Adresa unei cești de cafea 2013

SORIN CERIN

- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE

-poeme filosofice-

- Memento Mori 2012
- Parfum de eternitate 2012
- Umbrele Inimilor 2012
- Inimă de piatră amară 2012
- Legende de sufletului 2012
- Adevăr, Amintire, Iubire 2012
- Eram Marile Noastre Iubiri 2012
- Suflete pereche 2011
- Templul inimii 2011
- Poeme de dragoste 2009

Romane

- Destin 2003
- *Trilogia Destiny cu*
volumele PsychoApocalipsa și Exodus urmând să
apară Lumina Divină doi ani mai târziu ce avea să
întregească ciclul Originea lui Dumnezeu 2004- 2006
- *The origin of God apărut în Statele Unite ale*
Americii cu volumele The Divine Light PsychoThe
Apocalypseși Exodus2006

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-

SORIN CERIN
- TOT CE A RĂMAS DIN NOI ESTE IUBIRE
-poeme filosofice-